

Ára 30 korona.

IX. évfolyam 1923.

17. szám.

Április 29.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 520 korona.
 Fél évre 260 korona.
 Negyed évre 130 korona.

Egyes szám ára:
30 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
 ARANY JÁNOS-UTCA 47.
 Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal.

A visszhang.

Van egy barátom, szörnyű nehéz ember,
 Már két éve tartozik a pénzemmel.
 Mikor elcsiptem egy-egy kis időre
 S az adósságot követeltem tőle,
 Avval küld el, hogy menjek a fenébe,
 Nincsen neki adósságokra pénze...

Ma aztán találkoztam vele ismét
 S figyelmeztettem, hogy ő tartozik még.
 Mire szemtelen pofával megszólal:
 — Hogyan kérheted ezt manapság, ó, jaj!
 Hisz' ürességtől még a zsebem is pang, —
 De tudod-e, mi a tihanyi visszhang?

— Az nem tartozik most ide — feleltem —
 Ide csupán te tartozol, szerelmem.
 — Igaz, szól ő — de ha elmegy Tihanyba
 Kiáltásod a visszhang visszaadja.
 S ha elkiáltod ott az adósságot,
 A visszhang majd visszaadja, meglátod...

H. I.

Jól tudja.

— Pista, miről ismered meg a
 rothadt almát?
 — Arról, tanító ur, hogy én ka-
 pom!

Fontos ok.

Ugyan Mancsi, miért vetted meg
 ezt a kalapot, mikor olyan csuf és
 rosszul is áll?
 — De ez volt az üzletben a leg-
 drágább!

Ötlet.

— Hogyan maradt meg nálatok
 a szakácsnő egész nyáron a zöldben.
 — Pszt... El ne árulj. A férjem
 esténként bakamundurba bujt...

Garantírozatlan hírek.

Heti naptár.

Hétfőn: Sir a magyar, mert drágább a zsir.

Kedden: Sir a kis lány a Balaton partján, mert egy millió a nyaralás.

Szerdán: Sir az egyik szemünk, a másik meg könnyezik, mert a sirting is drágább.

Csütörtökön: Sirva vigad a magyar, mert drága a bor, a cigány és a zsiros szóda is.

Pénteken: A sirig hű marad mindenki az áremeléshez.

Szombaton: Sirhatsz, mert drágább a sir — is.

Vasárnap: Addig sirhatsz, míg a világ világ lesz, míg a földön egyre több sir-talan nap lesz.

A Debreceni Déry muzeum. Ugyan csak sok hányattatáson megy keresztül. Ezen aztán alaposan beigazolást nyer a magyar közmondás, hogy ahány ember, annyi izlés. Mind-egyik mást akar. A Déry muzeum sok hányattatáson megy keresztül, de csakugyan dérrrel-durrall lesz belőle Déry-muzeum.

Azt írják a lapok, hogy Debrecen is bevonják a légi forgalomba. Talán a stilszerűség kedvéért, hiszen ma holnap már ugyanis csak a levegőből élünk.

Nagyon megy fel a trafik ára. Ma holnap a dohányzást is trafikálással kell pótolni.

Megfejtették a nagy kérdést, miért hívják a közgyűlést egyáltalában gyűlésnek? Amilyen nagyszerű, olyan egyszerű. Azért mert a gyűlésen addig gyűlnek, gyűlnek, amíg egyszer csak — kifakadnak.

Furesa világot élünk, drágul minden órától sőt percről-percre. Az ember veszen egy cigarettát a kávéházban és nyolc korona. Mire a másik asztalnál kéri, már kilenc korona. Fogadni mernénk, hogy mire ezek a sorok megjelennek, már tíz koronánál is drágább lesz. Füstbe megy minden.

A disznó hus ára káprázatosan ugrik felfelé, pedig szegény disznó aint: összeszedte magát, mozogni is alig tudott. A disznó szedte össze magát és mégis a hentesnek szedte össze magát.

A mi megédesítette az ember életét — a cukor volt. De csak volt. Mert a cukor ára ugy szaladt felfelé, hogy ma már csak a milliomos tud édesíteni. Ezerszázötven korona egy kiló cukor. Hát ne öljön meg bennünket a keserűség?

Hogyan képzei a gyermek.

— Mama, — kérdezi az ötesztendős Károlyka. — hogyan csinálja az Istenke a kis gyerekeket?

— Nem tudom, mert senkinek se árulja el.

— Azt hiszem, hogy előveszi a legkisebb angyalkákat s kitépi a szárnyukat.

Édes titok.

— Mancika, egy édes titkot akarok elárulni.

— Mi az az édes titok Maflafi? Talán cukrot tud szerezni?

— Másról van szó. Szeretem magát!

— Jobb lett volna a cukor! Szeretni, azt más is tud.

Modern költő.

Hallom gaznátió, hogy verseket írsz, előadásokról gyakran elmaradsz. No, mondhatom, hogy ez dicső állapot, majd adok én neked, csak lopjad a napot.

Ugy elhusángollak akasztófa virág, hogy felfordul veled egyszerre a világ csak még egy verset írnék én nem kegyelmezek.

— Mindegy nekem apám, de én költő leszek!!

Költő leszel, ne jó, légy hát költő hanem

le is veszem rólad örökre a kezem. Megjagadom kölyök, hogy én apám vagyok

örökségül reád egy fillért sem hagyok. Sőt még eztán tőlem gázsít senkinek kapsz soha,

ha neked naplopó, csak nyüg az iskol. Előadás helyett faragcsálsz verseket — Mindegy nekem apám, de én költő leszek!!

Óh, megrögzött gonosz, menkü üssön beléd,

hisz akkor inkább légy suszter, borbély, cseléd.

Mészáros, asztalos, szóval akármi má mind jövedelmezőbb, mint ez a versírás.

Nézz a világba szét és meggyőződheted, hogy a poéta nép majd mind éhen vesz el.

Ily sorsra jutsz te is, azért neveltelek — Mindegy nekem apám, de én költő leszek!!

No látom, hogy bolond voltál az is maradsz,

vagy tán azt gondold, hogy majd babért aratsz.

Óhó, a költőnek születni kell s csak úgy lehet reménye, hogy parnasszúra jut.

Egy szóval, hogy megértsd, tehetség kell oda

a mi neked nem volt, de nem is lesz soha

nincsen neked — számár — ahoz való eszed.

— Mindegy nekem apám, de én költő leszek!!

Molnár László.

RONCZ kelmefestő gyára:
Debrecen, Péterflautoza 30. és Arany János-u. 10. :: Gyász esetén festések 24 óra alatt készülnek -e- -e- -o-

Debreceni kuplék.

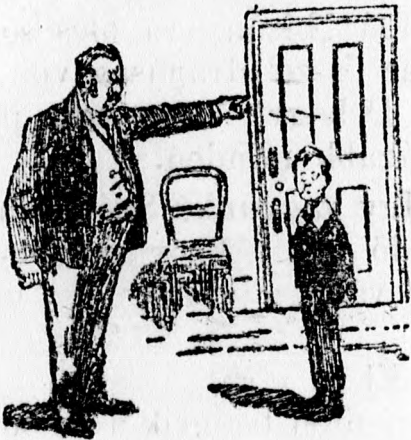
Holnap jön meg az anyósom,
Akit nagyon szeretek.
Ezért dütöm hát magamba
Egész nap a szeszeket.
A bor engem bátorrá tesz
S ahogy magam ismerem:
Két liter bor ha bennem van,
Az ördög sem bír velem.

Olyan szép az én kis fiam,
Oly gyönyörű kis gyerek,
De arcában — bizony Isten
Az anyósra ismerek.
Ugy hasonlít az anyóshoz
Az én drága szép kincsem.
Ép olyan, mint a nagymama,
Csak — hajusza még nincsen.

Rettenetes a drágaság!
Ezért bus az életünk.
Hiszen most a rossz világba
Igazán csak éhezünk.
Én is sokat koplaltam már
Ebben a pár hónapban.
Egyedül a drágaság az,
Amivel már — jóllaktam!

Sportférfiak és sportlányok,
Egyszóval: turfalakok!
Figyeljete most e dalra,
Mert jó tippet adhatok.
Ki tutira akar menni
S nem volna egy jó tippe:
Tegye meg az anyósomat,
Az egy biztos — Xan-tippe!

Derék gyerek.

Laci: Papa, már nem ülök az utolsó padbon.

Papa (örömmel): No, ez szép tőled! Nesze egy korona. Most aztán beszéld el, hogy történt a dolog.

Laci: Ugy, hogy az utolsó padot festik.

Rokoni szeretet.

Koldus: Bankár ur nekem okvetlenül kell valamit adnia, én távoli rokona vagyok.

Bankár: (az inasát hívja) Azonnal egy eltávolított távoli rokon lesz.

Mindig van hely.

A villamos zsufolásig megtelt. Az emberek egymás hegyin-hátán szoronganak. Az egyik megállónál mégis egy testes bácsi igyekszik helyet szorítani magának. Általános a felháborodás.

— Nem látja, hogy már a levegőben lógunk.

— No, akkor még van egy kis hely a lábuk alatt.

Hidegvér.

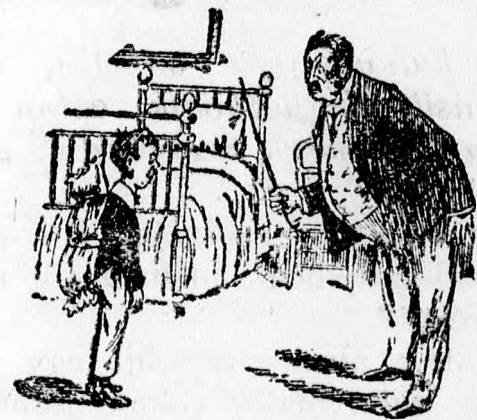
Biczegének hirül hozzák, hogy a feleségénél egy idegen van. Haza rohan nagy mérgesen, de nem megy be a lakásba, hanem az ajtó felött járkál és bőszerűen kiabál:

— Én rögtön kihivom azt az embert! Én rögtön kihivom!

Szomszéd: Mire, Biczegé ur? Párba jra?

Biczegé: Fenét! Kihivom a lakásból, hogy bemehessek, mert idekint megfagyok.

Felelet.

— Papa, tegnap a tanító ur minden kérdésére tudtam felelni.

— Szép, szép. Mit feleltél.

— Minden kérdésre azt, hogy erre az egy kérdésre nem tudok felelni!

A jó ügyvéd.

Ügyvéd: Tekintetes törvénytészék, Nyuzó kartárs betegsége folytán a vádlott engem bizott meg védelmével. Tisztelettel indítványozom, hogy vizsgálják meg az elmeállapotát.

Mondja kedves dr. Csürös Ferenc kultúratanácsnok ur, a városi zenedében tanítják legjobban az öszhangzatiant?

Mondja kedves Roncsik Jenő ur, ki tanítja a tűzoltókat a színpadi ajtók nyitására és a kulisszák megettí idegenek szólítgatására?

Mondja kedves Krausz Ignác ur: a saját készítményű cipőit mind saját maga készítette?

Mondja kedves Alföldi étterem vendéglős ur, miért nem akar ön annyi fizetést adni személyzetének, mint más vendéglős? Hiszen a személyzet még forgalmi adót sem kér öntől a fizetés után? Kérdi egy másik Schwartz.

Mondják kedves hajduszoboszlói aranyifjak, igaz, hogy legjobban szeretik: „Fészek, fészek, darázs fészek, ez a Jóska mindég részeg“ kezdetű dalt. Vagy csak erre tudnak táncolni? Kérdi egy debreceni kisleány.

Mondja kedves Győri József ur, igaz az, hogy magát a legyezők bódítják el?

Mondja kedves Rózsa Lajos ur női divatfelöltő kereskedő, hát csakugyan niesen rózsza tövis nélkül?

Mondja kedves Kanál Albert cipész mester ur a Hajó utcából, miért nem akar már egyszer igazán, komolyan megnősülni? Kérdi egy fess barna nő.

Mondja kedves dr. Ecsedy István tanár ur, mi volt azon a planetán, amit magának a vásárban a papogály kihuzott?

Mondja kedves Hermann és Feldmann ur, mit jelent a veres kör a cégáblájukon?

Mondja kedves Kósa kalapos mester ur, aki magához fordul, mindjárt lesz földre tenni valója — a kalapja?

Mondja kedves Bakóczy Gábor, maga is gratulált a városi főügyésznek György napján?

Mondja kedves Varjassy Imre ur maga akarja megválasztani megegyezés ipartestületi elnöknek Varga Lajost?

Mondja kedves Rehák tűzoltó tiszt ur, mi kvalifikálja a tűzoltókat a színpadi szolgálatra?

Mondja kedves Wiener Adolf ur, igaz az, hogy magánál nincs szükség zsáktolózókra, mert ott minden zsák megtalálja a maga foltyját.

Látogatás a medvénél.

Ő: (kidugja fejét odvából, nagyot ásít, nyújtózkodik, aztán álmosan körülnéz). Szervusztok gyerekek!

Én: Alázatos szolgálja. Ha szabad tudnom, hogy méltóztatik magát érezni?

Ő: Jól; aludtam, mint egy angyal és gyönyörűek voltak álmaim.

Én: Pompás szinben tetszik lenni...

Ő: (rámmordul.) Hallgass! hízkelkedő talpnyaló...

Én: Bocsánat, de épen medveséged szokta a talpát nyalni...

Ő: Coki! Én a magam talpát nyalom nem a másét. Csináld utánam!

Én: Valóban, ezt nem tudom...

Ő: (a bőrét huzogatja) Így van ni! Majd kiesek a bőnömből! Lötyög rajtam. És még azt mondod, hogy pompás szinben vagyok!

Én: Ó kérem... az a néhány kiló, ami hiányzik...

Ő: Elég dolgom lesz, míg kipóto-

lom, amit vesztettem. (Fogait csatogtatva) Jaj, de régen nem ettem...

Én: (kinosan nevetve.) De reménylenem... engedje reménylenem, hogy nem én leszek az első...

Ő: Lám, ez jó gondolat... (a nyelvvel a száját nyaldosta) Gabi Frustuknak épen elég volnál...

Én (még kinosabban nevetve.) Ugyan... nem érdemes... csont és bőr vagyok... aztán nyolc feleségem, nem nyolc gyermekem van...

Ő: Hát mit akarsz? ki vagy?

Én: Ujságíró vagyok; egy interjuért jöttem...

Ő: (dühösen.) Gyűlölöm az ujságírókat! Mindig kiserkesztenek... vicceket csinálnak aólam...

Én: Bocsánat... én komoly ügyben jöttem... mint szakértőt meg akartam kérdezni, mit szól az új tánchoz, a schymyhez? Ezt méltóztatik-e majd ellejteni vagy a chuchut?

Ő: Még nem tudom; a táncmesterem még nem mutatta be... Min-

denesetre haladni fogok a korrall... Most már bizonyára olesóság van, mert az ősszel drágaság volt.

Én: Dehogy! Azóta száz percenttel drágább minden.

Ő: Így vagyunk? Szóval még komisz idő van. Akkor szervusz! megyek tovább aludni... A lakáshivatal?

Én: Él és virul...

Ő: (ijedten beugrik a fa odvába). Szent Habakuk! Itt se voltam! Még éltokvirálja a lakásom! Menj a fenébe! (eltűnik).

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett.
Selyem, glott, kasmir
paplanok kaphatók és
megrendelhetők. Pehely
és gyapju paplanokat ké-
szítek. Alakítok, frissítek.

Ócska vattát, paplanokat veszek.
DEBRÉZENI LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

Színház.

A színháznál most a Csere-bere operettre készülnek. Épen arról beszélgetett Kardoss Géza szinigazgató, mikor egy vidéki ismerőse köszönti és kedves érdeklődéssel megkérdezi: hogy megy a sorja:

— Hát tudja kedves uram — válaszolta Kardoss bekukkantott Debrecenbe Bolond Istók és nem sok hasznát láttam, az Arany madaram is elröpült, most az Új rokon-tól várak valamit és ha az se segít, bizony csak a Csere-beréből élünk.

Tévedni színész dolog. A Csokonai színház 10-iki előadásán történt, hogy a kedvenc László Gyula is meg tévedt.

Ugyanis a Monna Vanna c. darabban pártját fogta Vannának és így kellett felkiáltania: Hiszen ő tisztább mint Judith! És szebb mint Lukrétia!...

— S e helyett László így kiáltott fel:

— Hiszen Ő tisztább mint Lukrétia és szebb mint Judith!

Persze a hatás itt sem maradt el.

Kardoss Géza szinigazgatónak panaszkodott a napokban egy fiatal színész, akit a színháznál állandóan mellőztek.

— Igazgató ur, — mondja panasztát az ifju — már majd egy éve, hogy az ön társulatánál működök, de eddig még semmiféle nehezebb szerepet nem uem kaptam.

— Sohse busulj — felelte rá Kardoss Géza — majd segítök a dolgon. Nehéz szerepet akarsz? Rendben van. Épen most játszuk a Falu roszát, majd te fogod kicipelni a színpadról a részeg Kántort.

Unger Pista egyszer több barátjával együtt ebédre volt hivatalos egy fősvénységéről híres urhoz. A házigazda hírnevéhez méltón, nagyon szerény ebéddel tisztelte meg a társaságot. Bort is hozatott, mely-

nek az elfogyasztásánál azonban mindenki savanyu arcot vágott.

A házigazda észrevette, hogy nem igen izlik a karcosa s mentegezni kezdte a dolgot.

— Bocsánt uraim, — mondotta, — hogy jobb borral nem tudom önöket megkínálni, de a pincekulcsom elveszett s így nem hozhatok fel saját terméséből.

Ebéd után a társaság levomult a parkba, melynek egyik végében egy madárház állott, telve mindenféle exotikus madarakkal — közöttük — egy strucal is.

A házigazda személyesen kalauzolta a vendégeket s mindegyik madárháznál megállott, elmondva annak nevét tartózkodási helyét és szokását.

Mikor a struchoz értek, így szólt:

— Ennek a madárnak különös tulajdonsága van. Lenyel mindent, amit maga körül talál. Megeszi a kavicsot, a cserepet, az üveget, sőt akár hiszik, akár nem — a vasdarabot is.

— Ahá, most már tudom, — jegyezte meg Unger Pista, — hogy ki nyelte le az ön pincekulcsát.

A Csokonai színházhoz hejáratos fiatalambert figyelmezteti a barátja:

— Te Sanyi, én úgy veszem észre hogy Lónci téged megcsal. Szeretne amivel megajándékoz, — hamis.

— Anyi baj legyen! — felelte az ifju, — úgy látszik, ő is úgy tesz, mint én. Az összes ékszerök, amiket eddig vettem neki, szintén hamisak.

Mihalovits Jenő

**GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO”-HOZ.
DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZAM ALATT.
A városházzal szemben.**

**Különleges gyógy-
szerekben nagy
o o választék. o o**

Sötét Balázs a napokban nagyobb társasággal ült a Bika kávéház karzatán, amikor az asztalához lépett egy barátja.

— Pardon, — mondotta, — szeretnék veled néhány percig discret ügyben beszélni.

— Nesze, itt van elsejéig 1000 korona — mondotta Balázs, be sem várva, hogy elmondja a szokásos mesét pillanatnyi pénzzavaráról. — Tudom ugyanis — jegyezte meg, — ha neked discret az ügyed, akkor pénzirol van szó.

A Csokonai színházhoz operettet vitt be egy ismeretlen szerző. Kérte a direktort, hogy olvssa át s mondjon róla néhány hét múlva véleményyt. Az előzékeny direktor megígérte, hogy áttanulmányozza a darabot, mire a szerző boldogan távozott.

Egy pár hét múlva újból jelentkezett s az eredmény felől érdeklődött.

Kedves barátom — mondta a direktor — a darab nem volna rossz, de nagyon sok benne a zene.

— Azon könnyen segíthetünk, legfeljebb kihagyunk belőle néhány számot.

— Akkor meg sok lesz benne a szöveg.

— Kihagyunk a szövegből is — határozott a szerző.

— En azt hiszem, legjobb lesz kihagyni az egész operettet — tanácsolta, de most már dühösen a direktor, látva, hogy nem bírja lerázni egykönnyen a makacs embert.

A kitünő komikus nagy betegen feküdt a lakásán. Egy nap meglátogatta az egyik barátja s állapota felől érdeklődött.

— Nagyon beteg — vagyok panaszkodik — érzem, nem sokára meghalok.

— Sohse busulj. — vigasztalja tréfásan a barátja. — elmegyek a temetésedre.

— Majd meglátom, — mondotta kételkedve a komikus.

Kinek mi a nótája.

Aczél Gézőnek:

De sok falut, de sok várost
Bejártam,
Debrecennek párját mégse
Találtam.
Arról pedig de sohsem
Essen szó.
Hogy itt minden, rongyos utca,
Por, meg tó.

Kardoss Gézőnek:

Gyere be rózsám, gyere be,
Nem magam vagyok ide be,
Az egész orcheszter hegedül,
Itt még a beteg is felüdül.

May Andornak:

Áll a malom, áll a vitorlája,
Gazdájának legyen gondja rája,
Lám az enyém éjjel-nappal járja,
Pedig ennek nincs is vitorlája.

Aufricht Vilmosnak:

Babot vittem a malomba
Azt hittem, hogy köleses kása.
Sajdi, sajditrom,
Sajdi, sajditrom,
Azt hittem, hogy köleses kása.

Versényi bankdirektornak:

Kut ágasra szállott a sas,
Régen pénz volt az egy garas,
De mostan tizezres járja,
Nálunk van a nagy magtárja.

Rimanóczy Bélának:

Zavaros a Rima vize megáradt,
Száz munkásom közül egyik se fáradt
Megtapasztaltam a széles világot,
Azért adok Debrecennek — világot.

Trnka Gottliebnek:

Két malomra tartok számat,
De csakegytől kapok vámat.
Félre vágom csárdás kis kalapom,
De a krigli sörömet el nem hagyom.

Kávéházban.

— Mi lesz egy fotbalistából, ha
játékközben énekelni kezd?
— Haste blöde frög! Mi lenne?
— Mi? Hát — rug-dalnok!
— Rugdalna fenéken!

— Mi lesz a Luxemburgi grófból
ha a cipője szük?
— Sánta lesz!
— Nanu, Británika szivar! De a
neve mi lesz?
— Undorítsd ki, mi!
— Hát Tyuxembergi gróf!
— A villamos vágja ki a tyuk-
szemedet!

— Mi lesz a torreréből, ha rossz-
szul megy neki?
— Ha rosszul megy neki? Ferenc
József vizet iszik!
— Nem ugy értem, te tinó!
— Hát döfd ki, mi lesz belőle!
— Mi? Hát — snorreró!
— Fürödj meg!

Debreceni versek.

A szél fuj, a fogam vacog,
Igy születnek a jó dalok!

Nincs még egy olyan
Szimmetrikus ember, mint én,
A kályhám, az mindig üres,
A gyomrom — szintén!

Régi dolog már, kérem,
Háamba lukat beszélni nékem!
Én tudok egy ujat:
A suszter a cipőmbé
Beszélt egy lukat!

Öeska ruhámból kipucoltam a fényt,
S most az adóhivatalba sietek,
Mert ezután én ott
Fény-üzési adót fizetek!

Iskolában.

Tanító: Laci, mondj egy tagadó
mondatot!

Laci: Nem tudok.

Tanító: Jól van fiam, leülhetsz.

Laci: Tyüh az angyalát! Végre
egyszer akkor tudok, amikor nem
tudok.

Misi azt hiszi.

— Ugy-e, papa, a kutya sohas
döglik meg?

— Miért ne, fiam. Nagyon is!

— Hogy lehet ez, papuskám? Hisz
a kutyának csak kutyabaja lehet!

Kalapok tisztítását,

vasalását és javítását
elvállolom. — Használt
kalapokból ujakat
:: :: készítek. :: ::

Beliczay

kalapos, Piac-u 38.
a fő-posta mellett.

Debreceni jó kívánságok.

Akkor legyen neked szállásod, amikor a Déry muzeumot megnyitják.

A debreceni zsemle legyen az a kerek, amely befér a mellény zsebedbe.

A telepek egyikén lakjál te és ne legyen neked csolnakod.

Hogy legyél te a sportférfiak előtt egy rettentő példa.

A villamoson tegyél te kéjutazást és senki se a más lábára, hanem a tiedre taposson.

A vásárban mutogassanak téged, mint akit leszállított áron se akar senki se megvenni.

Lakjál te a Salétrom laktanyában és emeljék fel neked a salétromot.

A kis templom csonkatornyáról tantsanak téged lerepülni. Másodszor már ugy se tanulsz.

Eső után ragadj a Nyil-utcai aszfaliba.

Kerülő úton.

— Képzeld csak, mily szerencsétlen ez a Varjasi. Már egészen a tönk szélén állott, mikor megnyerte a főnyereményt.

— No és ezt te szerencsétlenségnek nevezed?

— Hogyne, mikor örömeiben megütötte a guta.

Van benne valami.

— Ugy illenne, hogy a fényüzési adó után is kelljen fényüzési adót fizetni.

— Ugyan már milyen alapon?

— Milyen alapon? Hát mondd csak, nem fényüzés ebben a cudarul drága világban még fényüzési adóra is pénzt költen?

Fohtos körülmény.

— Nem szégyeled magadat, — szölt a tannító a kislányra. — Ilyen moeskos, piszkos vagy. Nézd csak az öcsikéd, milyen szépen megmosakodott...

A leányka sirva fakad.

— Nem csoda, hiszen ma van a születés napja!

Színfalak mögött.

— Különös, ha a darabban vannak hiányok, mindenki haragszik, de ha a primadonna ruhája hiányos, annak örülnek.

Jó tett.

Cserkészhadnagy: Igenis, fiuk fő dolog, hogy az ember boldogítsa a hozzátartozóit. Tettél-e már valakit boldoggá Pityu?

Cserkész: Igenis, hadnagy ur, vasárnap a nénémet.

Cserkészhadnagy: Mivel?

Cserkész: Egész nap nála voltam és amikor elmentem, nagyon boldog volt.

Elszölte magát.

— Julcsa, ez az az unkabátyja, akirő nagytakarításkor beszélt?

— Nem naccsága kérem! Azzal nem tudtam megismerkedni vasárnap a ligetben.

Alkú.

— Add nekem az aranyórád, kapsz érte egy pásztorórát.

Kritika.

— Jól zongorázik a kisasszony?
— Hát igen, a jobb keze nem tudja, mit csinál a bal.

Akadály.

— Hiába, én csak azt mondom, hogy vasárnap a korcsmárkat be kell csukni!

— Nevetséges. Hát vasárnap ne liassam egy kis sört?

— Akkor végy szombatán egy hordó sört és tarisd ottan vasárnapig.

— Barátom, ha én tudom, hogy egy hordó sör van a házamnál, akkor én nem tudok aludni.

A kürtös kalács.

Négy esztendővel az eset előtt, nagyanyó nevenapjára tizenhét személyből álló társaság gyűlt össze nagyapóéknál. Nemcsak a testvérek, rokonok, hanem a jegyző ur, meg a tiszteletes ur is eljöttek a nagyanyó nevenapjára. Szép névnapot tartottak s nagyanyó kitett magáért. A főzést, a sütést nem engedte volna senkinek. Még félhalva is fel kell a híres gazdasszony az ilyen ünnepekre.

Csengett a rézmozsárodala. Törték a cukrot, a mandulát. A délelőtti éles hangon visító két kis malackának megkoppasztott testét, pirulni dugták be a kemencébe a puffancsok és kalácsok közé. Az almásrétes pirult. A mazsola még a tején is kibujt a szőlős kalácsból. A gágogó libák meg a hápogó kacskák elnémiya hallgatták a tepsiben a forró zsír cserszegését, amint uszkáltak benne.

Nagyanyó tüztől, fáradságtól neki pirult arccal keverte a tésztát a tekendő egyik felében. Mosolygó arccal elárulta, hogy csak most készül az igazi jó...

(Mindezt nekünk öt év után mesélte el nagyapó, mert az ilyen nagy készülődés idején mi nem valánk otthon, átvittek a fazekas szomszédhoz, hogy ne szopogassunk-nyalogassunk bele mindenbe.)

Nagyapó akkor is érdeklődött a készülődés iránt. Benézett a sütőházba, hogy értesitse a vendégekről.

— Kész van-e már minden, édes Sárím?

— Mäskülönben minden kész, csak ezzel van egy kis bajom ni! — mondogattja nagyanyó a tészta keverése közben. — De tálalhatok...

— Tegyed, tegyed, édes Sárím. Már a pap is itt van.

Tálaltak. Csak úgy dült a paradicsomleves a sok csirke-cubáktól (comb), mert nagyanyó a lábát, szárnyát, nyakát bele sem főzte, hanem eltette holnapra. A ropogósra sült malckák díszítve kerültek az asztalra. Piros párizsalma volt a szájába téve. Oh be szép volt! Csak a nagyanyó tudta ezt ilyen szépen!... Az ételfelhordásnál nagyanyó nem ült le. Valami baj történt. De mosolygó, kedves nagyanyón nem vették észre a vendégek... Mégis kiküldötték nagyapót, hogy hívna be, mert a köszöntők következnek.

— Édes Sárím, lelkem! Most köszönt fel a tiszteletes ur. Jöjj bé legalább koccinítani no...

Be is ment, de mindjárt kijött a konyhára.

— Hol vagy, Rózsii!? — kiált a mellette álló cselédnek.

— Itt vagyok nagyasszony!...

— Mit csináljunk, Rózsii?... Hová legyünk, Rózsii?...

— Én nem tudom, instálom drága nagyasszony.

— Ne papusálg, Rózsii! Jere fogd meg ezt a kürtös-kalács sütőfát... Én a tésztát majd fölesavarom reá valahogy...

— Jaj, jaj! Nem lehet, drága nagyasszony. Mind lefoly róla.

— Megmondottam én neked, Rózsii, hogy ne hozz a vén bótostól élesztőt, mert az régi!... Forgasd azt a sütőfát, Rózsii, mert megöl a szégyen...

Hát föl is csavarták, de mire az egyik felével kész voltak, a másik fele mind lefolyt, leszakadt a sütőfáról.

— Mit csináljunk, édes Rózsii?... Mondd meg nekem, mit csináljunk?

— Kötözzük fel, drága nagyasszony! — mondja a leány elkeseredve.

— Hozz egy vég párnafüzöt ki, Rózsii!...

Hát kihozta. Felkötözték, de mind lefolyt, mire tüzhöz vitték volna.

— Sári lelkem! Édes Sárím! — szól ki nagyapó, — hozd be a kürtös-kalácsot a tiszteletes urnak, mert arra vár. Azt szereti. Még az almás bélesből sem eszik addig, míg a te kürtös kalácsodat meg nem köszölte...

— Menj bé, jámbor uram, édes hites társam s mond meg, hogy nem süjtöttem... nem sütöttem... — s a verejtéket törli homlokáról nagyanyó.

Bémegegyen nagyapó, de nem hiszen a pap. Már hogyné süjtött volna az ő kedvéért a jó Sári néni, kürtös kalácsot?... Az nem lehet! Az képtelenség!... Hát lábujjhegyen, zaj nélkül kilopóznak a konyha ajtóba. Bekukucskálnak a konyhába...

— Hová legyünk, Rózsii, édes jó cselédem? — töprenkedik nagyanyó.

— Kössük fel még egyszer, hátha megáll rajta. — Ujra rácsavarják, madzaggal kötözik, de a keletlen tészta csak lefolyt, leszotyogott a kürtös-kalács sütőfáról.

Most a pap is látja. De nagyanyó nem vette észre.

— Hagyja el, Sári néni! — szól esendesen a tiszteletes. — Kinöttünk a kürtös kalács sütésből. Titkoljuk el, hallgassuk el az egészet!...

A pap sohasem prédikálta ki, de a nagyapótól megtudtuk, mind a tizenkét unoka, hogy miért nem süjt többé kürtös kalácsot nagyanyó.

P. T.

Szerkesztői üzenetek.

Polgár. Már nagyon sokszor megizentük és nagyon soknak, hogy mi csak humoros dolgokat tudunk használni. Keseregjen neki levélben, de mi a sok keserűség között akarunk egy pár derűs percet szerezni az olvasónak. **Jó tanács.** Mi is adhatunk önnek egyet. Ne írjon több verset. Vagy ha ír, csak maga olvassa el. Másnak meg se mutassa. Neki éppen nem. Ugy elfordul magától, mintha sohse ismerje volna. Ne kockáztassa. **Dereng.** De ennek a humoreszknak nem. Kár a papírért. Ha tisztán küldi meg, sokkal többet ért volna. Így már a papír se ér semmit. **Vegye el.** Bizony vegye el a Gondviselés a maga kedvét az élcélődéstől. Hiszen ezen sirni lehetne. **Szög.** Úgyes dolgot talán már a jövő számban hozzuk. **B. H.** Téved. Rengeg levelet kapunk. Töméntelen időre van szükség, hogy valamennyit átolvassuk, de sajnos néha napokig nem akad egy olyan beküldött levél, amiből közlésre alkalmas pár sor kerülne ki. **Több kéziratról és levélről a jövő számban.**

Felelős szerkesztő: SZIKRA.

Minden jókedvű ember terjeszti a „Vilám“-ot.

Gazdálkodó urak figyelmébe

A közelgő ünnepekre ajánlom a raktáron lévő box és zsiros oszímákat, férfi, női, gyermek és munkás cipőket, melyek a legolcsóbb árban szereshetők be.

TÓTH LAJOS

Kut-utca 5. sz. műhelyembe Javitást pontosan és gyorsan készítünk,

Nyomatott a Debreczeni Ujság nyomdájában.